

[Henry Christensen.]

er positivt indstillet over for, ikke engang for en kortere periode må sætte skel i befolkningen. Jeg forstår, at man fra regeringens side har haft overvejelser — det har pressen jo givet udtryk for, og den højtærede arbejdsminister var noget inde på det i sin fremsættelsestale — i retning af, at dette skulle være en ordning, der ikke bare skulle gælde for lønmodtagerne, den skulle efterhånden også gælde for andre. Efter vor mening kan det ikke være folketingets opgave at skabe selv blot et midlertidigt skel. Vi ved ikke, hvordan det endelige resultat bliver, men folkettinget, det folketing, der vil skabe ret og skel også i vor sociale lovgivning, må have helhedssigtet klart, når en sådan lovgivning skal gennemføres.

De undskyldninger, som den højtærede arbejdsminister har gjort for, at det ikke har været tilfældet — jeg forstår, at han i og for sig har megen sympati for de synspunkter, som også jeg her giver udtryk for, hvis jeg da har forstået hans fremsættelsestale rigtigt — går ud på, at dette ville forudsætte nye og tidkrævende undersøgelser, endvidere at det har nær sammenhæng med gennemførelsen af den fulde folkepension, og endelig at regeringen føler sig forpligtet af tidsfaktoren i overenskomstloven. Se, hvad det sidste angår, så er det vel den hidtil klareste erkendelse af, at hele den lovgivning, der ligger bag ved dette, byggede på et kontraktforhold mellem regeringen og LO; men det kan ikke være grundlag for en god og retsindig lovgivning, og derfor må jeg understrege over for den høje regering, hvad venstre på dette punkt må lægge helt afgørende vægt på, at der må gives tid nok til at klare tingene op og til bl. a. at få en afklaring af disse tre forhold.

Man kan så rejse spørgsmålet om forholdet mellem de yngre og de ældre, og herom gjorde det ærede medlem hr. Hans Rasmussen den bemærkning, at det var rimeligt, at der var den fornødne brede

solidaritet også mellem aldersgrupperne. Jeg tror ikke, det ærede medlem vil møde modsigelser i anledning af denne betragtning. Det er også rigtigt, at for det fulde beløb, der skal betales for tillægspensionen, kan man andetsteds købe sig en pensionsordning, der giver, ikke 2.400 kr., men formentlig 5.900 kr. i årlig pension, hvis det er en 18-årig, der begynder at betale og betaler gennem 40 år. Men inden denne agitation får lov at sætte sig for dybe spor og skabe for mange misforståelser, tror jeg, vi ganske realistisk skal gøre os klart, at den unge på 18 år, der i dag begynder at betale til tillægspensionen, ikke ender med at få 2.400 kr.; det ligger ganske klart, at udviklingen vil sætte sig spor igennem den 40-årige periode, hvori han betaler. Jeg skal slet ikke gætte på, hvad pensionen til sin tid vil blive; det er klart, at inflationen, hvis den får lov at fortsætte, den øgede velstand o. s. v. vil sætte sig spor også her frem i tiden. Jeg tror, det vil være rimeligt af os at understrege dette, for at der ikke skal ske for megen misforståelse med hensyn til problemstillingen på dette punkt. Hvis den højtærede arbejdsminister har nogle tanker, hvad jeg har forstået han har — ja, altså ikke tanker i al almindelighed, for det nærer jeg slet ikke tvivl om at han har, men på dette specielle område — hvis han har nogle tanker om reguleringsprincippet, kunne jeg have lyst til at opfordre ham til at gøre folketinget bekendt med dem, naturligvis også, selv om de måske først kan blive os meddelt senere under det kommende udvalgsarbejde.

Der er andre forhold, der presser sig på for at blive afklaret og overvejet, forhold, som vi i folketinget ikke kan forsvare at lade være uafklarede, inden vi giver slip på en lovgivning af denne art. Der er dels problemet om enkerens forhold, dels problemet om børnepensionen. Jeg kan godt forstå, at man i første omgang har valgt at stille ordningen op, som man har gjort, uden at tage hensyn til hustruerne. Men på den anden side: er det forsvarligt af folketinget